

Pořad bohoslužeb

Úterý	- Železný Brod v 18.00
Středa	- Železný Brod v 18.00
Čtvrtek	- Držkov v 16.00 - Železný Brod v 18.00
Pátek	- Železný Brod v 18.00
Sobota	- Zásada v 16.00 - Bzí v 18.00
Neděle	- Železný Brod v 8.30 - Loučky v 11.00 - Krásná v 16.00

Železný
Brod

Bzí

Držkov

Krásná

Klckočské
Loučky

V postním čísle

našeho zpravodaje najdete
vyúčtování farnosti za rok 2008.

Ve středu 18. února

nebude večerní mše svatá
v Železném Brodě.

Ve středu 25. února

popelční středou začínáme postní
dobu.

Mše svatá s žehnáním popela

a udělováním popelce

se bude konat v Železném Brodě

v 18 hodin v kostele.

„Člověk musí

nevyhnutelně volit:

stát se synem temnot,

nebo synem světla.”

Biblické a katechetické hodiny
se konají v Železném Brodě
ve středu od 18.45. hod.

Katechetická hodina

středa 4. února

Biblická hodina:

středa 11. března

Panna Maria Lurdská

11. února slavíme zjevení Panny Marie Lurdské, která se v roce 1858 v Massabielle setkala s Bernardetou Soubirous celkem osmáctkrát. Cílem bylo předat Bernardetě (jejíž připomínka je 16.4.) poselství, aby se lidé modlili a činili pokání za hříšníky. Tedy výzva k obrácení v zemi, kde nejvíc vyhasinala víra a v době ohrožování svobodnými zednáři, kteří šířili liberalismus a podporovali uvolněnou morálku. Panna Maria prosí z Lurd i z pozdějších míst zjevení o „Pokání!“- o obrácení. Nedotčená hříchem a plná lásky k hříšníkům si od nás přeje boj proti hříchu jako největšímu zlu. Zde můžeme vyčíst, že dokonalá láska k bližnímu sebou nese i zásadní postoj proti hříchu. V liberálním postoji ke hříchu není ani pravé lásky k bližnímu, jen bláznovství. Proto je nutné činit pokání, které je cestou k přijetí vykoupení.

To, co mnohé nejvíce přitahuje do Lurd, je léčivý pramen a zázračná uzdravení. Často se přehlíží, že nejzáračnějšími uzdraveními jsou uzdravení duše. Zázračný pramen je požehnaný prostředek. Mnozí poznávají, že důležitější je uzdravení duše než uzdravení těla. Obojím způsobem vede Panna Maria Lurdská ke Kristu, kterému vždy nechává přední místo. I k uzdravování tam dochází častěji při požehnaní Nejsvětější svátostí.

Vraťme se nyní k vlastnímu zjevení. Lurdský pramen vytryskl až po té co Bernardeta na pokyn Panny Marie v označeném místě vyhrabala holými rukama hlínu, aby se napila a umyla. Všimněme si skrytého požadavku víry. Bernardeta věděla, že tam studánka nebyla a přece dělala, co jí bylo řečeno, včetně umytí spíše blátem než vodou. Zde bylo 25.2. naznačeno, že se má vody s vírou užívat k pití a k omýváním.

O měsíc později, 25.3.1858 se Paní z Massabielle představila, jak bylo již opakovaně požadováno. Řekla: „Que soy l'immaculada Councepciou.” - Jsem Neposkvrněné Početí. Tento její titul byl církvi přijat a necelé čtyři roky dříve prohlášením článku víry o Neposkvrněném početí P.M. a zakotven v názvu slavnosti 8.12. V Lurdech vidíme potvrzení tohoto dogmatu, které zároveň sloužilo Bernardetě, neznalé ani významu slova početí, k potvrzení její hodnověrnosti.

Poslední zjevení se uskutečnilo 16.7. jako vždy s růžencem v ruce. Pro nás by to mělo být připomínkou, že skrze modlitbu růžence můžeme obdržet mnoho milostí a Božího požehnaní, nejen pro sebe, ale i pro druhé.

Slavit památku Panny Marie Lurdské povolil papež Lev XIII. v roce 1891 a její oslavu na celou církev rozšířil v r. 1907 Pius X. Lurdy se staly nadějí pro velmi mnoho nemocných. Mnozí tam nacházejí úlevu, někteří i uzdravení. Lurdy podnikly v církvi péči o trpící a nemocné. Není proto náhodou, že tento den se stal zároveň i Světovým dnem nemocných. Světový den nemocných byl vyhlášen papežem Janem Pavlem II. v roce 1993 a již od tohoto roku se v řadě zemí modlí tento den věřící právě za nemocné.

Pomazání nemocných

Tato svátost je určena lidem, kteří vážně onemocněli nebo jejichž síly jsou stářím značně oslabeny. Udílí se vkládáním rukou kněze na hlavu nemocného a následným mazáním posvěceným olejem na hlavě a na rukou. Předpokládá se, že ten, kdo jí přijímá, se smířil s Bohem ve svátosti pokání. Pokud to není možné, je tato svátost chápána jako mimořádný prostředek ke smíření s Bohem. O svátost pomazání nemocných si má především požádat sám nemocný podle svého zdravotního stavu, případně požádá s jeho souhlasem někdo z jeho okolí. Svátost je mu v jeho vážné nemoci posílou na duchu a mnohdy i na těle. Lze jí přijmout vícekrát za život, pokud se člověk uzdraví a znovu onemocní nebo pokud se jeho stav výrazně zhorší a on o tuto pomoc znovu žádá. Zásadně se uděluje tomu, kdo je živý, ne tam, kde už prokazatelně nastala smrt.

Pomazání nemocných lze udělit v kostele při mši i mimo mši, doma, v nemocnici, v domově důchodců, kdekoli, kde se nemocný nachází a kde k němu může kněz přijít. Dnes je to možné v nemocnici i na ARO, kam se běžně návštěvy nepouštějí.

Římskokatolická farnost děkanství Železný Brod
Fr. Balatky 132, 486 22 Železný Brod, tel: 483 389 223

Spravujeme též farnosti: Bzí, Držkov, Loučky, Krásná

Misionáři Matky Boží z La Salette: P. Miroslaw Mateňko, MS

Více o nás a o našich farnostech: www.saletini.cz

Na Vaše příspěvky do tohoto zpravodaje se těšíme na adrese: farabrod@volny.cz,
můžete je také osobně předat duchovnímu správci.

Uvedení Páně do chrámu

Zdravá christologie je vždy viditelná i v realistické mariologii. Příchod Boha - Člověka v Ježíši Kristu se ukazuje v Marii - Bohorodičce. Proto je svátek Uvedení Páně do chrámu (*Hromnice*) i mariánským svátkem. Zcela právem nese tento svátek ještě druhý název - Očišťování Panny Marie. Kdo chce být a zůstat křesťanem, musí se dívat na Marii. Veškeré její jednání bylo od zvěstování stále namířeno ke Kristu. Přivedla ho do pozemského bytí, doprovázela ho a následovala ho.

Maria je předobrazem povolání k dílu, které Bůh očekává od člověka. Její ohnutá kolena při andělově zvěstování a její vztažené ruce při obětování Páně v chrámu jsou prastarým gestem člověka, který se dává Bohu, a tím je svobodný. Maria je s námi spřízněna, protože se za nás u Krista přimlouvá. Při očišťování jej přináší do chrámu, ukazuje jej lidem a vydává jej lidem - Simeonovi a Anně. Všechny její činy směřují ke Kristu. Proto se křesťané již po staletí právem modlí: „Ježíše, požehnaný plod života svého, nám po tomto putování ukaž...” Maria stojí na začátku Ježíšovy pozemské existence. Je prvním člověkem, který mu připravuje cestu. Skrytý, bez nároků, bez zdůrazňování svého jména ho provází vstupem do života. Čím jsou její činy tišší, tím se Jeho slovo stává srozumitelnější.

Maria se naučila jako první, že Kristus jako věčné Slovo Otce přebývá v mlčení a prodlévání. Proto Maria mlčky uchovávala a opatrovala ve svém srdci všechno, co se dozvěděla z tohoto Slova. Na počátku bylo Slovo, ne plané řeči, a na konci nebude prázdné žvanění, ale zase Slovo.

Díky Mariině kontemplaci nebyla její činnost prázdná, ale stala se jednáním s plnou duchovní mocí a silou. Její slovo i její činnost jsou tedy významným ukazatelem pro všechny následovníky jejího Syna. Maria nám ukazuje nejdůležitější křesťanské základní pravidlo: „Slovo, které ti pomůže, si nemůžeš říci sám.” Maria se vyptává anděla na jeho neuvěřitelné poselství: „Jak se to může stát?” (*Lk 1,34*). Odpověď zní: „Sestoupí na tebe Duch svatý!” (*Lk 1,35*). Slovo, které Marii pomáhá, přichází od anděla. Podle této zkušenosti říká později při svatbě služebníkům: „Uděltejte, cokoli vám nařídí” (*Jan 2,5*).

Ani služebníci si sami nemohou říci slovo, které jim pomůže. Je jim řečeno Marií. A Maria vydává Slovo Otce, které se stalo člověkem, rukám starého Simeona a prorokyně Anny. Oni si jej nemohou vzít sami, je jim darováno z Mariiných rukou, nemohou si sami říci, co je jim řečeno od Boha Otce. S Pánem ve svých rukou komentuje Simeon toto Mariino gesto: „Světlo, jež bude zjevením pohanům“ (Lk 2,32).

Maria je stejně jako Jan Křtitel předchůdcem Krista na jeho cestě k světu. Maria si je vědoma své prozatímnosti. Na velkých Kristových ikonách ve východních církvích asistují Kristu vždy Maria a Jan Křtitel. Kristus sám je Slovo, Maria a Jan jsou jen hlásky. Oba nechávají zaznít Slovo svým způsobem. Aby Kristovo slovo neumlklo, jdeme k Marii. Abychom nezůstali němí tam, kde má být slyšet Kristovo slovo, jdeme k Marii. Nezapomínejme: „Slovo, které ti pomůže, si nemůžeš říci sám.“¹ A slovo, které pomůže naší společnosti, si nemůže říci společnost sama. Jako Maria jsme i my požádáni, abychom nezůstali němí tam, kde je zapotřebí pomáhajícího slova. Maria provází Ježíše pozemským životem. Po celý život je s ním, vedle něho a pro něho. Dívá se na Ježíše Krista. Maria je jeho první poutnicí, která s ním jde světem. Není to bezstarostná procházka zemí blahobytu, ale odvážné putování slzavým údolím. Neboť její syn přišel, aby hledal a spasil, co je ztraceno. Proto s ním jde do nuzného přibýtku v Betlémě, do chrámu v Jeruzalémě, proto s ním jde jako pomocnice a služebnice do Kány do společnosti, kde je nedostatek. Již záhy se na cestě k Ježíšovi přidávají jiné ženy a muži, aby mu sloužili. Pán je nechává spolupůsobit na hledání a spáse toho, co je ztraceno. I my jsme s ním spřízněni tím, že nás používá spolu s Marií při hledání a spáse toho, co je zraněno. Proto nám všem svěřil Ježíš do zodpovědnosti tolik bližních. S nimi provázíme Pána světem jako Maria. V Ježíšově době i dnes se mnoho lidí vymaňuje z jeho doprodu. Tak tomu bylo po Ježíšově řeči o eucharistii: „Od té doby ho mnoho jeho učedníků opustilo a Ježíš řekl Dvanácti: I vy chcete odejít?“ (srov. Jan 6,66 n.). Stejně tehdy jako dnes opouštějí lidé své putování s Ježíšem. O Jidášovi je psáno: „Vyšel ven, aby ho zradil. Venku ale byla tma.“ (srov. Jan 13,30). Jidáš byl jeden ze Dvanácti. Vystoupil, oddělil se, jít pryč - to jsou klíčová slova i naší církevní přítomnosti.

Opuštěný Ježíš není předludem přehnané zbožnosti, ale velmi vážnou realitou. Maria šla s Ježíšem cestou necestou. Ve věrném následování doprovází Maria církev svého Mistra všemi staletími ke všem národům. Dějiny ukazují, že Pán musel opustit ta místa, kde se ho vzdali jeho průvodci. Celé kvetoucí provincie v Africe a v Asii byly v 8. a 9. století pro církev ztraceny. „Spolu jsme šli, spolu jsme byli ukřížováni,“ řekneme. To znamená, že kdo jde s Ježíšem, toho Pán bere s sebou i na Golgotu i do své velikonoční nádhery. Maria, poutnice po jeho cestě, se stala nejbolestnější a zároveň nejblazeženější matkou.

Maria bere s sebou při svém doprovázení Pána vždy další lidi: Josefa, Alžbětu, Zachariáše, Simeona, Annu, apoštoly, příbuzné a přátele. Maria nechce obdivovatele, nýbrž spolupoutníky, průvodce Ježíše. Maria následuje Ježíše v jeho životě. Toto následování Ježíše je cestou od víry k pozorování, ale také od pozorování k víře. Maria slyší o příchodu Ježíše z moci Ducha svatého. Alžběta jí říká: „Blahoslavená jsi, Maria, neboť jsi uvěřila.“ Potom se Slovo stalo tělem: Maria to vidí, cítí, nese, slyší to Slovo. Přichází od víry k pozorování, ale Slovo se odděluje od matky a spojuje se s Otcem v nebi. To se zviditelňuje při cestě Marie, Josefa a dvanáctiletého syna do chrámu. Maria a Josef se vydávají na svou pouť spolu s Ježíšem. Jsou pohromadě. Při návratu se Ježíš opožďuje. Po třídním hledání přichází Maria s Josefem k synovi. Už není vedle nich, ale před nimi. Je společným cílem jejich cesty. Slovo se odpoutává od Marie. Rozhodující není pouto krve, ale Ducha svatého. „Což jste nevěděli, že musím být tam, kde jde o věc mého Otce?“ Pro Marii není důležitá biologická příbuznost s Ježíšem, ale její spojení s ním ve víře.

„Blahoslavená jsi, Maria, neboť jsi uvěřila.“ Mariino následování Krista je cesta od pozorování k víře, od jejího Syna k Synu živého Boha, od domu

v Nazaretě k církvi Kristově. Proto Pán na kříži obrací Mariin pohled od sebe na svého milovaného učedníka Jana a učedníkův pohled na Marii: „Hle, to je tvá matka.“ Pán vytváří nové spojení, nový svazek: církev. O Letnicích jí vdechne svého svatého Ducha, stejně jako Marii zastínil svatým Duchem v Nazaretě. Maria svoluje stát se z matky Ježíše Matkou Boží a matkou církve. Jako my jdeme svou cestou ve víře, jde Maria touto cestou věrně před námi. O svátku Uvedení Páně nás Maria zve jako ukazatel cesty, jako průvodce, jako vůdce na cestě ke Kristu, světlu pro pohany.

kardinál Joachim Meisner

Dnes je zapotřebí větší odvahy

Svátek Uvedení Páně do chrámu („*Hromnice*“) je svátkem všech Bohu zasvěcených osob. Svátý otec Jan Pavel II. spojil tento liturgický svátek, který připomíná Ježíšovo zasvěcení v chrámu, s připomenutím těch, kteří v církvi zasvěcují svůj život celoživotní službě Bohu i lidstvu. Jan Pavel II. oficiálně vyhlásil den 2.2. jako Světový den zasvěcených osob. Stvrdil tak mnohaletou církevní tradici.

Každoroční slavnost zasvěceného života ustanovená Svátým Otcem v roce 1997 na 2. února, svátek Uvedení Páně do chrámu, má trojí cíl: slavnostně chválit Pána a děkovat mu za veliký dar zasvěceného života, šířit poznání a úctu pro zasvěcený život ze strany všeho Božího lidu, slavit společně a slavnostně divy, které Pán působí v zasvěcených osobách.

Co se týká institutů zasvěceného života papežského práva, je dnes řeholníků apoštolského života něco pod 200 tisíc na celém světě, z nichž je 124 tisíc kněžimi. Řeholních sester apoštolského života je asi 600 tisíc. Mnichů je okolo 12 tisíc a mnišek 56 tisíc. K těmto je třeba přidat tisíce řeholníků a řeholnic institutů diecézního práva.

Rozhovor s sekretářem Kongregace pro instituty zasvěceného života, arcibiskupem Silvanem Nestim o zasvěceném životě v církvi

Excelence, hovoří se o daru zasvěceného života; můžeme nám ilustrovat jeho význam?

Dar, jak všichni víme, je věc daná zdarma. Pán projevuje zvláštní náklonnost k těm, které volá k intenzivnější účasti na milosti, na božském životě a následování Krista. Tedy dar, který je nám dán shůry, jak zdůrazňuje Svátý Otec v různých dokumentech. Připomeňme Markovo evangelium, které uvádí, že když Ježíš zavolal k následování mladého člověka, s láskou se na něho pođíval. Tady máme smysl daru. Láska Boží zasahuje člověka a jejím přijetím mění celý jeho život. To je smysl dokonalého daru.

V aktuálním kontextu, na úsvitu třetího křesťanského tisíciletí, jaký je význam řeholního života? Jaké poselství mohou dát zasvěcené osoby dnešním lidem?

Zasvěcené osoby předávají existenciální poselství, ukazují, že existuje jiný způsob každodenního života: život ve společenství, sdílení, život odpuštění, život vzájemného přijetí, život ticha a autentického pokoje. To je svědectví řeholních komunit, které by měly žít přesvědčivým životem a životem odpovídajícím velikému daru Boží lásky. Právě v této společnosti, která má zapotřebí takových svědectví, společnosti, která je znetvořená nenávistí, všichni slyšíme stále ve sdělovacích prostředcích o násilí, nenávisti, odporu, sobectví, obohacování, všechno chtít pro sebe a nehledět na druhé. Zasvěcený život je svědectvím odlišného způsobu života a vztahů k druhým. Proto má zasvěcený život hodnotu podnětu, autentického evangelního svědectví, kvasu a světla pro všechny věřící a pro všechny lidi.

Avšak v řeholním životě nejsou nijak neobvyklé také konflikty, obtíže, překážky, představované také poklesem povolání k zasvěcenému životu ...

Konflikty jsou samozřejmě mnohé. Ve všech stoletích zasvěcený život vždycky znamenal opustit všechno pro Krista. Všimněme si také životopisů svatých, kolik těžkostí museli překonat. Překážky se objevují v rodinách, které mnohdy nerespektují povolání, a myslí, že syn nebo dcera budou mít větší naplnění v civilním životě. To je opozice. To je první výzva, kterou každý mladý člověk musí podstoupit, aby zůstal věrný svému povolání. Jsou konfrontace se sekularismem, s jistou svobodou nebo prostopášností, které jsou bezesporu příčinou těžkostí, ve světě s mentalitou velice světskou, který zapomněl na dimenze ducha, díky čemuž člověk nevyvrstává harmonicky. A potom, co se týká poklesu povolání, je třeba říci, že první příčinou je nedostatek mladých. Nízká porodnost v západních zemích je alarmující a ukazuje egoismus, přilnutí k sobě, ukazuje uzavřenost životu – a Bůh je život. Kdo se uzavírá lidskému životu, uzavírá se také Božímu životu, životu milosti. To všechno jsou příčiny které přinesly snížení povolání. Avšak stále jsou nové instituty, které vznikají na základě silné spiritualitu, životem

podle evangelia, ve shodě s papežem a magisteriem církve, které přitahují mnohé mladé. To je úžasná věc. Instituty, které vznikly v poslední době, přitahují mnohé mladé díky své přisnlosti, upřímného životu s Kristem, úplnému přijetí magisteria církve a především magisteria papeže.

Excelence, můžeme říci, že dnes je zapotřebí pro toho, kdo se rozhoduje pro zasvěcený život, většího hrdinství, které je dáno okolnostmi, jež jsme právě zdůraznili?

Jistěže. Pro současně mladé lidi je zapotřebí větší odvahy, větší milosti – i když milost je vždycky bohatá – a hlubšího rozhodnutí pro zasvěcený život. Žijeme v těžší době, než která byla v minulosti. V minulosti určitě byly různé prvky, které napomáhaly povoláním, především v kontextu křesťanství, které bylo především celé společností. V rodinách nás například učili, když pozdravíme na ulici kněze, abychom ho pozdravili „Pochválen buď Pán Ježíš Kristus“. Tady máme smysl křesťanské komunity. Kdo se v dnešní době odváží pozdravit kněze „Pochválen buď Pán Ježíš Kristus“ na nádraží nebo na ulici? Kdysi tyto skutečnosti byly daleko jednodušší. Když na Bílou sobotu zvonili zvony, všichni obecně věděli, že se jedná o Vzkříšení, a žehnali se svčenou vodou, aby si připomněli svůj křest. Kdo to dělá dnes? Žijeme v sekularizovaném světě, zcela odlišném. Pro mladých to vyžaduje více odvahy, také pro možnosti, které se jim v životě nabízejí. Mají všechno. V minulosti – kdo měl v kapse peníze? Žít slib chudoby v naší době, kdy jsme zvyklí utrácet peníze velice snadno, to je prvek, který vyžaduje mnoho statečnosti. Proto jsou mladí dnes obdivuhodní, protože žijí svoje zasvěcení s přesvědčením a s láskou přijímají onen dar Pána, kterým je právě zasvěcený život.

MODLITBA SVATÉHO OTCE JANA PAVLA II. ZA POVOLÁNÍ KE KNĚŽSTVÍ A K ZASVĚCENÉMU ŽIVOTU

Otče svatý, pohled' na dnešní lidstvo, které činí první kroky na cestě třetího tisíciletí. Jeho život je ještě silně poznamenan nenávistí, násilím a útlakem, ale žíže po spravedlnosti, pravdě a milosti znovu nachází místo v mnoha srdcích, která očekávají toho, kdo jim přinese spásu, kterou jsi vykonal skrze svého Syna Ježíše.

Je třeba odvážných hlasatelů evangelia a velkorysých služebníků trpícího lidstva. Prosíme tě, pošli své církvi svaté kněze, kteří by posvěcovali tvůj lid skrze prostředky tvé milosti.

Posli mnoho zasvěcených mužů a žen, kteří by ukazovali tvou svatost uprostřed světa. Posli na svou vinici svaté dělníky, kteří by pracovali s horlivou láskou a vedení tvým Svátým Duchem přinášeli Kristovu spásu až na konec země.

Amen.